

var tilsidst ikke langt fra at finde den morsom. Der foregik virkelig under Faderens Tale et Slags Gennembrud i den elleveaarige Drengs Sind. Uden forøvrig selv at have fuld Forstaaelse deraf frigjorde han sig i dette Øjeblik for den sidste Rest af en Indflydelse, der hidtil havde virket hemmende paa hans Naturs frie Udfoldelse. Helt overgiven saa' han sig omkring, betragtede Faderens bævende Læber, Søstrenes rødgrædte Næser, det endnu dampende Grødfad og de mange foldede Hænder, — ja da han tilsidst nede hos Signe fik Øje paa de to smaa Tvillinger, der efter længe at have siddet og stirret uforstaaende paa deres hjærtegrebne Søskende nu paa én Gang brød ud i en ynkelig Tuden, havde han ondt ved at undertrykke et Smil.

Alligevel — helt utvungen var denne Lystighed ikke. Dertil ramte dette Forsøg paa at ydmyge ham i alle hans Søskenes Paahør for haardt hans allerømmeste Punkt: hans Æresfølelse. Dybest i hans Sind rørte der sig under Faderens Tale en mørk, dump Gengældelsestrang. Mens hans Læber kæmpede med et overgivent Smil, tumlede der sig inderst i hans Bevidsthed taagede Tanker om at hævne sig . . . hævne sig dyrt og blodigt for den Forsmædelse, man her tilføjede ham.

I det hele fik Mindet om denne Middagstime en skæbnesvanger Betydning ikke alene for Drengens